

Sygn. akt XII Co 1446/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XII Wydział Cywilny

w składzie (...): Sędzia Sądu Rejonowego Jakub Kawalek

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z wniosku uprawnionego **A. K.**

przeciwko obowiązanemu **J. K.**

o wydanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

postanawia

oddalić wniosek.

SSR Jakub Kawalek

UZASADNIENIE

Uprawniony A. K. wniósł wniosek o wydanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym przeciwko J. K., wraz z wnioskiem przedstawił dokumenty wykazujące, iż postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 19 sierpnia 2016 r. (XII Co 3306/16) zaświadczone, że nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy z dnia 30 września 2004 r. (VIII GNc 2977/04) stanowi europejski tytuł egzekucyjny. Wnioskodawca jako powód złożenia wniosku (pkt 10.1 formularza) wskazał, iż istnieje realne ryzyko tego, że dłużnik będzie chciał rozproszyć bądź ukryć środki finansowe znajdujące się na rachunkach bankowych wobec perspektywy postępowania egzekucyjnego. Wśród dowodów uzasadniających wniosek (pkt 12. formularza) wnioskodawca przedstawił zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego.

Wniosek nie podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 1144(3) § 1 k.p.c. w zw. z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.Urz. UE L 189 z 27.06.2014, str. 59), sąd wydaje nakaz zabezpieczenia, gdy wierzyciel przedłożył wystarczające dowody, by przekonać sąd, że istnieje pilna potrzeba zastosowania środka zabezpieczającego w formie nakazu zabezpieczenia, ponieważ istnieje realne ryzyko, że bez takiego środka późniejsze dochodzenie roszczenia wierzyciela wobec dłużnika będzie niemożliwe lub znacząco utrudnione.

Rzecz w tym, że pilna potrzeba winna zostać wykazana za pomocą przedłożonych dowodów (art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 655/2014), a nie jedynie zwerbalizowana.

Jak wskazano w preambule aktu (14): Warunki wydania nakazu zabezpieczenia powinny zapewniać właściwą równowagę między interesami wierzyciela w kwestii uzyskania nakazu a interesami dłużnika co do ochrony przed nadużyciem nakazu.

(...) wierzyciel powinien we wszystkich przypadkach, również wtedy, gdy uzyskał już orzeczenie, być zobowiązany do dowiedzenia i przekonania sądu, że jego roszczenie należy pilnie objąć ochroną sądową i że bez wydania nakazu wykonanie już wydanego lub przyszłego orzeczenia może być niemożliwe lub znacząco utrudnione ze względu na istnienie realnego ryzyka, że do czasu spowodowania przez wierzyciela wykonania już wydanego lub przyszłego orzeczenia, dłużnik wyda, ukryje lub zniszczy swoje aktywa lub zbędzie je po zaniżonej wartości lub w nietypowym zakresie lub też wskutek nietypowego działania.

Sąd powinien ocenić dowody przedłożone przez wierzyciela na poparcie istnienia takiego ryzyka. Dowody te mogłyby odnosić się na przykład do zachowania dłużnika w związku z roszczeniem wierzyciela lub w poprzednim sporze między stronami, historią kredytową dłużnika, charakterem aktywów dłużnika i wszelkimi niedawnymi działaniami podejmowanymi przez dłużnika wobec swoich aktywów. Przy ocenie dowodów sąd może rozważyć fakt, że wypłaty środków z rachunków i przypadki wydatków dokonywanych przez dłużnika w celu kontynuowania przez niego normalnej działalności gospodarczej lub bieżące wydatki domowe nie są - same w sobie - nietypowe. Samo niezapłacenie lub podważanie roszczenia albo też sam fakt, że dłużnik ma więcej niż jednego wierzyciela, nie powinny jako takie być uważane za dowód wystarczający, by uzasadnić wydanie nakazu. Podobnie sam fakt, że sytuacja finansowa dłużnika jest zła lub pogarsza się, nie powinien - sam w sobie - stanowić wystarczającej podstawy do wydania nakazu. Sąd może jednak wziąć te czynniki pod uwagę przy ogólnej ocenie istnienia ryzyka.

Tymczasem wnioskodawca nie przedłożył w tym zakresie dowód irrelewantny, gdyż dokument załączony do wniosku dotyczy wykazanie innej przesłanki wydania nakazu zabezpieczenia, tj. wykazania wstępnej możliwości uzyskania nakazu, w sytuacji określonej w art. 5 ppkt b rozporządzenia nr 655/2014).

W świetle art. 1144(3) § 1 k.p.c. nakazującego w zakresie nieuregulowanym stosować odpowiednio przepisy o postępowaniu zabezpieczającym, brak jest w ocenie Sądu w aktualnym stanie prawnym podstaw aby wyzwać o dokumentację uzupełniającą w rozumieniu „gromadzenia dowodów” przewidzianego w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 655/2014. Zgodnie z tym przepisem, Sąd podejmuje decyzję w drodze procedury pisemnej na podstawie informacji i dowodów dostarczonych przez wierzyciela w jego wniosku lub wraz z tym wnioskiem. Jeśli sąd uzna, że dostarczone dowody są niewystarczające, może, o ile zezwala na to prawo krajowe, zwrócić się do wierzyciela, by dostarczył dodatkową dokumentację dowodową. W art. 1144(3-13) k.p.c. oraz 730-757 k.p.c. brak instytucji analogicznej do „gromadzenia dowodów” – przeciwnie, zasadą postępowania zabezpieczającego jest oparcie się wyłącznie na inicjatywie uprawdopodobniającego wniosek, co pozwala uznać, iż prawo krajowe nie zezwala na podejmowanie w tym zakresie działań z urzędu. Interpretacja ta zgodna jest z zasadą kontryktoryjności leżącej u podstaw polskiej procedury cywilnej i jak się wydaje – mając na uwadze regulację krajową dotyczącą instytucji – wzmacnia zasadę właściwej (odpowiedniej) równowagi między interesami wierzyciela w kwestii uzyskania nakazu a interesami dłużnika co do ochrony przed nadużyciem nakazu, wynikającą jednoznacznie z preambuły aktu.

Sąd wniosek na podstawie art. 1144(11) § 2 k.p.c. w zw. z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 15 maja 2014 r. podlegał oddaleniu.

SSR Jakub Kawalek

ZARZĄDZENIE

1. Zakreślić w Rep. Co
2. Odpis postanowienia z pouczeniem o zażaleniu doręczyć jedynie wnioskodawcy

(arg. z art. 1144(3) § 1 k.p.c. w zw. z art. 740 k.p.c. – przy czym „podlegające wykonaniu” należy rozumieć szeroko, również w sensie „podlegające wykonaniu, gdyby wniosek został uwzględniony”; przeciwna interpretacja niweczyłaby jasny cel przepisu, w przypadku ew. skutecznego zaskarżenia przez uprawnionego postanowienia oddalającego wniosek)

3. Z wpływem lub za 21 dni